

A woman with her hair in a bun, wearing a black off-the-shoulder dress, is looking out a window. Her hand is resting on her chin in a thoughtful pose. The background is a blurred cityscape with greenery and buildings.

Tá hudba mi stále znie v hlave

AGNÈS MARTIN-LUGAND

motto

román

Tá hudba mi stále znie v hlave

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

The logo for 'motto' consists of the word 'motto' in a white, lowercase, sans-serif font, centered within a solid black rectangular background.

Agnès Martin-Lugand
Tá hudba mi stále znie v hlave – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

The logo for Albatros Media a.s. features a solid black right-pointing triangle above the company name. The name 'ALBATROS' is in a bold, uppercase, sans-serif font, followed by 'MEDIA a.s.' in a regular weight of the same font.

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Tá hudba mi stále
znie v hlave

motto

*Pre Guillaume, Simona-Aderawa a Rémi-Tariku,
môj kúsok raja...*

*Pre človeka je ten druhý vždy vzorom,
cieľom, spoločníkom alebo súperom.*

Sigmund Freud

True Sorry.

Ibrahim Maalouf

~ Prológ ~

Prišiel, aby si urobil predstavu o ich práci a zistil, či môže kompletnú renováciu nedávno kúpenej spustnutej budovy zveriť architektonickej agentúre, o ktorej sa čoraz viac hovorilo. Chlapovi, ktorý sedel oproti nemu, sa ústa nezastavili. Druhý spoločník mu popri ňom pripadal ako sivá myš. Prvý ho úplne prevancoval. Zvyčajne mu imponovali ľudia, ktorí toho veľa nenahovoria a idú rovno k meritu veci, tento výrečný chlapík ho však ohromil a získal si jeho obdiv. Oplýval vrozeným zmyslom pre praktické riešenia a pritom mu nechýbal dôvtip a tvorivé myslenie. Zdalo sa, že sa mu v hlave na počkanie roja nápady, jeden chytrejší ako druhý. Možno ten dojem vyvolávali jeho sebaistota a nenútenosť. Nedalo sa povedať, že je arogantný, rozhodne však v sebe mal akúsi zdravú trúfalosť. Sám nevedel, prečo zatúžil odhaliť, čo sa v tom chlapovi skrýva, zoškriabať vonkajšiu masku a zistiť, odkiaľ sa berie jeho výnimočná charizma.

Po dvojhodinovom rozhovore sa všetci traja zdvihli. Rád by sa zdržal dlhšie, ale podal im ruku a neodpustil si vyzývavý pohľad na chlapa, ktorý dráždil jeho zvedavosť a ktorého tajomstvo mu unikalo. Toto nebol vhodný čas ani miesto. Muž z agentúry sa naňho dôverčivo, povzbudivo a sebaisto usmial.

Odchádzal s vedomím, že je na ťahu. Bol potenciálnym klientom, oni dodávatelia. Vráti sa k nim? To v tej chvíli netušil. Prešiel asi desať metrov, v hlave mu bzučalo ako v úli. To stretnutie ho rozhodilo. Dosiaľ sa mu nestalo, že by ho pracovná schôdzka takto vyviedla z miery. Zvyčajne to bol on, kto stretnutia navrhol, a vo svete biznisu ho predchádzala povest' človeka, ktorý je za každých okolností pánom situácie. Tentoraz však zostal zmätený. Slnko ešte nezapadlo a vo vzduchu visel prísľub krásneho, jasného májového večera. Jednako by sa nečudoval, keby po skončení schôdzky vyšiel z agentúry do hmlistého a mrazivého januárového podvečera. Nič nebolo ako zvyčajne. Jeho pohľad upútala natešená, možno až príliš rozjarená štvorica, čo kráčala oproti nemu. Okolo ženy v červených šatách s veľkými bielymi bodkami sa motali a poskakovali tri deti. Pripadala mu ľahučká ako vánok, akoby sa vznášala niekoľko centimetrov nad zemou. Koľko má rúk? Dve by jej bezpochyby nestačili, aby s takou nehou udržala svoju malú bandu na uzde. Z diaľky k nemu doliehalo štebotanie detí. Spievali si. Napadlo mu, či sa neocitol v inej dimenzii. Cítil sa vykoľajený. Najskôr chlap z agentúry a teraz aj žena s deťmi ho vyviedli z miery, pri oboch mal dojem, že stráca kontrolu nad vecami.

Keď ho rodinka míňala, nevenovala mu ani pohľad, akoby bol ten chlap v čiernom obleku s kravatou neviditeľný. Bolo to silnejšie ako on. Neovládol sa, prešiel na druhú stranu ulice, zvrchol sa na päte a vykročil naspäť. Musí ich sledovať. Chcel vedieť viac, potreboval stoj čo stoj ukojiť svoju zvedavosť. Frustrovala ho neschopnosť dozvedieť sa o mužovi z agentúry viac, hnevalo ho to. Tak si aspoň zistí, kam má namierené víla Zvonilka s deťmi! Nesledoval ich dlho. Žena vošla do dverí architektonickej kancelárie. Deti sa od nej odlepili a rozbehli sa k mužovi z agentúry. Už zase on. Chytil dievčatko do náručia, chlapcov na privítanie zopár ráz dobrosrdečne štuchol. Vzápätí deti pustil a nechal ich cupitať k zachmúrenému mužovi. Nepúšťajúc oči z okna kancelárie, ustúpil hlbšie do tieňa, nesmie zmeškať ani sekundu. Stalo sa to, čo predpokladal. Muž vykročil k žene a ona tým istým ľahučkým krokom ako na ulici podišla k nemu. Objal ju, trochu ju podvihol a zatočil sa s ňou. Zaklonila hlavu a so smiechom sa podvolila. Po chvíľke ju pustil, pobozkal ju, pošúchali si nosy. Z úkrytu sa obzeral na všetky strany. Nesmú ho odhaliť. Sklená tabuľa výkladu dodávala scéne, čo sa odvíjala pred jeho očami, snovú atmosféru. Nevedel sa premôcť, lačne striehol na úsmevy, smiech, ruky, čo sa spleťajú, letmé dotyky a pohľady, v ktorých sa zrkadlil prísľub krásneho večera. Žena pristúpila k zamračenému mužovi a pobozkala ho na pozdrav. Usmial sa. Museli si byť blízki. Možno rodina? Ten dojem ešte umocnil pohľad na deti, ktoré behali po miestnosti a vyliezali na kancelárske stoličky oboch spoločníkov ako doma. Muž

z agentúry urobil na stole, pri ktorom sa pred chvíľou odohralo ich stretnutie, voľné miesto. Ako mávnutím čarovného prútika sa na ňom objavili taniere, poháre, fľaše s perlivými nápojmi a fľaša vína. Zaškeril sa. Ukrytý pred ich zrakmi si v duchu povedal, že mal stretnutie predsa len natiahnúť. Mal by príležitosť ukojiť svoju nenásytnú zvedavosť. Tak mu treba. Dnes to nevyšlo. Poslednýkrát hodil očkom na muža z agentúry a ženu v červených šatách s bielymi bodkami, vyšiel zo skrýše a neochotne sa vydal naspäť do svojej reality.

~ 1 ~

Deti vyvádzali ako odtrhnuté z reťaze, ako vždy, keď večeríme vo firme. Yanis nezakročil, aby ich upokojil, ba práve naopak. Zatiaľ čo som zázračným kolieskom krájala pizzu, lietali s našou najmladšou dcérou po kancelárii. Kľučkoval po otvorenom priestore so štvorročnou Violetou na pleciach. Naši starší chlapci Joachim a Ernest ich s bzukotom laserových mečov prenasledovali pomedzi pracovné stoly.

Sedela som pri rokovacom stole. Stál v strede miestnosti a po večeroch ako tento slúžil ako jedálenský stôl. Očami som zachytila pohľad môjho brata Luca. Ten hurhaj mu trhal uši, ale inak sa na nich celkom dobre zabával. Muselo mu to udierať na mozog, no on si o to zakaždým znova koledoval. Aj keď všetko má svoje hranice.

– Vera, prosím, zavolaj ich...

Vyprskla som, no vzápätí som ich okríkla.

– Ide sa večerať! Hrať sa budete neskôr.

Yanis sa na mňa pojašene pozrel, perami som mu naznačila, aby sa prišli najesť, lebo Luca porazí.

– Tak poďte, obludy, – zareagoval manžel. – Strýko sa hnevá.

Bol nenapraviteľný.

– Choď do kelu, Yanis, – ohradil sa môj brat. – Vyzerám ako debil, keď mi tak hovoríš.

Yanis, očividne spokojný sám so sebou, si sadol na taburet vedľa mňa, Violetta sa mu vyštverala na kolena. Joachim s Ernestom si posadali okolo Luca, nezostalo mu iné, len im naložiť na tanieri. Od tej chvíle sme nepočuli vlastného slova. Hučalo to tam ako v úli, všetci traja jeden cez druhého s plnými ústami vykladali otcovi, ako sa mali v škole, zatiaľ čo Luc sa ich márne pokúšal aspoň trochu utíšiť. Yanis pozorne počúval naše potomstvo a popritom mi pripomenul, že by chcel v lete zobrať deti na stanovačku do divočiny. Také niečo sme ešte neskúsili, hoci sme sa rok čo rok na dovolenku vychytili na poslednú chvíľu. V mojom prípade to bolo dosť čudné, pretože som dobrých pätnásť rokov pracovala v cestovnej agentúre. Obaja sme však milovali cesty za dobrodružstvom a vyrážali sme na ne bez zdĺhavých príprav. Napriek tomu som mu na štyridsiate narodeniny a desiate výročie sobáša pripravila na budúci rok prekvapenie. Dlhý čas som každý mesiac svedomito plnila pokladničku, aby som mu mohla darovať trojtýždňovú rodinnú cestu okolo sveta. Odkedy sa nám narodili deti, uspokojili sme sa s cestami po Európe. Ako ostrieľaní cestovatelia sme sa nebáli hltáť kilometre ani s tromi drobcami na palube.

– Páčilo by sa ti spať v stane? – šibalsky na mňa žmurkol.

– Nuž, keby sme tých troch malých loptošov dali do druhého...

– Ó, nie. Zo svojich plánov ma vynechajte, – ohradil sa Luc. – Ak nie kvôli mne, ušetríte tých narážok aspoň deti!

– Ty pokazíš každú radosť! – so smiechom som ho zahriakla.

Luc prevrátil oči. Yanis posadil Violettu na stoličku a postavil sa za mňa. Objal ma okolo pása, bradu si zaboril do môjho pleca a pobožkal ma.

– Nebudeme sa pred deťmi hanbiť za to, že sa ľúbime! – vyhlásil Yanis.

Môj brat sa s povzdychom usmial.

– To bol teda nápad zoznámiť vás! Keby som to bol tušil... nespravil by som to.

– Vieš, že to nemohlo byť inak! Okrem toho by si sa bez nás dvoch pekelné nudil, – vyprskla som.

Luc sa nahlas rozosmial. To sa stávalo naozaj zriedkavo. Kam to napísať?

Tesne po oslave mojich dvadsiatych piatich narodenín Luc konečne privolil, že ma predstaví svojmu novému najlepšiemu priateľovi, v ktorom videl vysnívaného budúceho spoločníka. S naším zoznámením otáľal až do chvíle, keď som mu už nedala na výber. V tom čase som ho nepočula rozprávať o nikom inom ako o Yanisovi, hovoril o ňom zakaždým, keď sme sa stretli. Spoznali sa na stavbe, kde brat pracoval ako architekt. Yanis tam pôsobil ako „všumelec“,

makal na všetkých postoch. Nadšenec a samouk so zlatými ručičkami, ktorý si z ničoho nerobil ťažkú hlavu a všetko vyriešil, brata úplne ohromil. Tí dvaja sa vždy k sebe správali ako oheň a voda, jednako si sadli, rozumeli si. Významne k tomu prispeli aj žúry po dokončení niekoľkých stavieb. Ja som v tom veku myslela na všetko možné, len nie na to, že by som sa mala usadiť. Dva roky som pre istú cestovnú kanceláriu pracovala v destináciách ako prieskumníčka, a ak som nebola niekde na opačnom konci sveta a nekontrolovala, či sú v hoteloch dostatočne pohodlné matrace, vláčili sme sa s mojím kumpánom a majsterkou svojho remesla Charlottou po baroch. Pri takom životnom štýle mi existencia môjho brata, v tom čase tridsaťdvaročného manžela neprispôsobivej psycho-
patky a otca dvojčiat, nevyhnutne musela pripadať ako najhoršia nočná mora. Nie div, že rozprávanie o zábavnom chlapíkovi, s ktorým trávil čas a robil si plány do budúcnosti, vzbudilo moju zvedavosť. Zapojila som Charlottu a trochu som tomu pomohla. Navrhla som Lucovi, aby s nami zašli na drink. Dal sa nahovoriť. Zavolala som našu malú spoločnosť do baru na ulici Oberkampf. Luc prišiel, na pol úst pozdravil Charlottu, ktorá mu od prvého stretnutia naháňala hrôzu, zviezol sa na stoličku a objednal si veľké pivo. Pritom sa na mňa veľmi čudne pozeral, jeho zúfalému pohľadu som vôbec nerozumela. Moja najlepšia kamarátka si vzápätí začala pohvizdovať tým vulgárnym spôsobom, ktorý zvolila, vždy keď sa rozhodla loviť. Brat len zahundral niečo v zmysle „už je to tu“, vstal a podal ruku chlapíkovi, ktorý mieril

k nášmu stolu. Tak to je ten slávny Yanis, špinavý ako prasa, v roztrhaných džínsach a tričku zamazanom farbami. Zvítal sa s nami a sadol si oproti mne. Nasledujúcu štvrtťhodinku som si ho dopodrobna obzerala, skúmala som na ňom každý detail. Modré oči, počerná pleť, typická pre ľudí pracujúcich vonku, nemožný účes, nákazlivý smiech, neskutočná milota vyžarujúca z každého slova, mozoľnaté a nie práve najčistejšie ruky. Naše pohľady sa stretli, usmiala som sa. A potom sme už jeden z druhého nespustili oči. Keď mi Charlotta o niečo neskôr navrhla, aby sme zmenili lokál a dali si niekde do nosa, odmietla som.

– Zdá sa, že som prišla o kamošku z mokrej štvrte, – pošepla mi. – Hlavne sa nehraj na dobré dievčatko.

– Tak zase nabudúce, zlatička! – zaševalila pri odchode.

Hodnú chvíľu som pri nich mlčky sedela. Pripadala som si celkom ako piate koleso na voze, no nestrácala som nádej. Počúvala som, ako sa Yanis s Lucom rozprávajú o práci, ale nesnažila som sa ich rečiam porozumieť. Yanis sa ku mne podchvíľou otočil, a hoci ani na chvíľu neprerušil rozhovor s bratom, on čoskoro odhalil jeho hru. Luc si odrazu spomenul, že manželka je s dvojčatami sama doma, a rozlúčil sa s nami. Konečne sme sa ocitli medzi štyrmi očami. Začal mi o sebe rozprávať, ja som mu rozprávala o sebe, nemalo to konca. Servírky v bare nakoniec pozhášali svetlá na terase, aby nám naznačili, že je čas zdvihnúť kotvy. Dlho do noci sme sa prechádzali po Paríži. Zašli sme do nočného klubu, len tak, aby sme

zistili, ako nám to spolu pôjde v rokenrole. Po prvých krokoch bolo jasné, že sme dokonale zohratí, tak sme si dali ďalšie dva tance v latinskom rytme. Okolo šiestej ráno sme prechádzali popri kaviarničke oproti katedrále Notre-Dame. Práve otvárali. Objednali sme si kompletne raňajky: kávu, pomarančový džús, chlieb s maslom a džemom. Yanis si svoj krajec s potešením namáčal do kávy. Domov sme sa vracali metrom. Hoci bola v prázdnom vozni kopa voľných miest, zostali sme stáť zavesení na tyči v strede vagóna. Nevedeli sme od seba odtrhnúť pohľady. Spoločná cesta sa krátila, blížila sa stanica Châtelet, kde mal Yanis vystúpiť.

– O kolkej dnes v práci končíš? – spýtal sa.

– O šiestej. Ty...

– Zastavím sa po teba. A sľubujem, že prídem v čistom.

Zasmiala som sa. Metro spomalilo. Zahľadel sa mi do očí.

– Vera... Je to, akoby mi v hlave znela hudba.

– Aj mne...

Metro zastalo. A Yanis ma pobozkal. To, čo mi znelo v hlave, už nebola hocijaká hudba, ale filharmonický koncert. Ozval sa signál zatvárania dverí. Yanis sotva stihol vyskočiť z vlaku. Ja som sa ďalej držala našej tyče a hľadela za ním, ako sa vzdaluje po nástupišti. V tej chvíli som vedela, že moje plány do budúcnosti sa od základu zmenili. Pre mňa už bude existovať iba on. A budúcnosť mi dala za pravdu.

Do prítomnosti ma vrátilo zaškrípanie prsteňa. Charlotta jednoducho nebola schopná prísť načas a nenápadne. Teatrálny nástup na scénu si nikdy neodpustila. S výzorom à la Monica Bellucciová nezostávala svojej povesti nič dlžná. Yanis jej išiel otvoriť. Nastavila mu líce na bozk na privítanie. Zatvárila sa ako filmová hviezda a zamatovým hlasom zapriadla:

– Dobrý večer, zlatička.

Deti sa k nej rozbehli. Jediným pohybom ruky ich zastavila a podrobila prísnej kontrole. S výsledkom prehliadky zrejme bola spokojná, lebo napriek vysokým podpätkom pôvabne prikrčila kolená, aby na ňu dočiahli.

– Aspoň raz si vaši rodičia spomenuli, že vás treba poumývať. A teraz božtek, – zavelila a krvavočerveným nechtom si ukázala na líce.

Keď usúdila, že citov už bolo dost, nešetrne sa im vymanila. Nikto z nás sa nad tým nepozastavil, ani Yanis, ani ja a deti už vôbec nie. Našu Charlottku sme dobre poznali. Hrozbu prípadného materstva odvrátila raz a navždy: dala si podviazať vaječníky. Vedela, že by nebola schopná postarať sa o „ratolesti“. „Keď sa rozdávali materinské city, stála som v inom rade,“ hovorievala. Jednako som si z času na čas všimla, ako smutne hľadí na naše deti. Zakrátko nato nás zvyčajne požiadala, aby sme jej ich na niekoľko hodín či na víkend požičali. Mačacím krokom podišla k nám.

– Ahoj, kobyľka, – prihovorila sa mi.

– Ako sa máš, cica?

– Som voľná. Pustila som Thierryho k vode.

– Nezoznámila si nás.

– Bol taký nudný, že vôbec nestál za reč.

Roztopašne sa rozosmiala. Luc na opačnom konci stola si zhlboka vzdychol.

– Nášmu starkému sa niečo nepáči? – rypla si doňho Charlotta a zamierila k nemu.

Luc už štádium hrôzy prekonal, no aj tak sa na Charlotte stále pohoršoval a ona sa s ním so zlomyseľným potešením zahrávala. Yanis sa medzičasom ku mne vrátil a spoza môjho chrbta sa pridusene smial. Charlotta namiesto normálneho pozdravu uštipla môjho brata do líca.

– Si naozaj trápna, – zareagoval s úsmevom v kútku úst.

– To sa ti na mne páči, zlatičko!

Odtiahol sa a naliat jej za pohár vína.

– Ďakujem za patok!

Bol by ju poslal do čerta, no vtom mu zazvonil mobil. Podľa výrazu tváre som vytušila, že volá jeho bývalá manželka. Odišiel bokom. Yanis ho znepokojene sledoval pohľadom.

– Čo si myslíš, čo bude dnes vo veci? Problém s výživným alebo dvojčky zas vyviedli nejakú hlúposť? – spýtala som sa ho.

Yanis ma tuho objal.

– Neviem, celý deň mu nedala pokoj... Pripadá mi neskutočné, že si dvaja ľudia, ktorí sa ľúbili a majú spolu deti, môžu takto strpčovať život.

– Nikdy neboli do seba blázni, – ozvala sa Charlotta.

– To nie je dôvod, – oponovala som jej. – Trvá to už roky...